

Arrest

nr. 300 886 van 31 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Gambiaanse nationaliteit te bezitten.

Op 24 februari 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 maart 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U beweert over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Essau. U ging naar school in Banjul, voor twee jaar. U had geen goede relatie met uw vader, hij had veel ruzie met uw moeder. U keerde terug naar uw dorp, en leerde daar rijden om een chauffeur te worden. Soms woonde u bij uw ouders, soms bij vrienden. Uw moeder overleed in 2016. Uw master, degene die u hielp om chauffeur te worden, liet u soms ook met de auto rijden. Hij was ook degene die uw rijbewijs aan het regelen was, maar u had het nog niet in handen. Op een dag moest u van hem de auto naar de garage rijden, onderweg vergiste u zich tussen gaspedaal en rempedaal, en hierdoor reed u twee personen aan. Een van de personen was gewond aan zijn been, de andere aan zijn hoofd. U bracht hen naar het ziekenhuis, maar daar wou men hen niet verzorgen zonder een document van de politie. U zei dat u uw broer wilde bellen, en verliet het ziekenhuis. U liet de gewonden en de auto achter. Diezelfde dag bent u vertrokken uit Gambia. Op 28 oktober 2019 hebt u Gambia verlaten en u reisde verder naar Senegal.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: de inschrijving bij de gemeente, uw huurcontract, uw arbeidscontract, en een sociale interventie van uw advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde feiten geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U beweert immers een vrees tot vervolging te hebben vanwege de overheid, omwille van het feit dat u een auto-ongeval veroorzaakt hebt waarbij twee personen gewond zijn geraakt. Het betreft dus een louter gemeenrechtelijke vervolging, die enkel gebaseerd is op het feit dat u een auto-ongeval veroorzaakte en niet omdat u tot een bepaalde sociale groep behoort, een bepaalde politieke overtuiging, religie, ras of nationaliteit hebt.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt immers dat u niet aannemelijk maakt dat u nog een gegronde vrees koestert ten aanzien van de overheid, de eigenaar van de auto, of ten aanzien van de familie van de personen die u aanreed. Het CGVS wijst er ten eerste al op dat u meteen na het ongeval Gambia hebt verlaten, en dat u uw vrees ten aanzien van de politie, de eigenaar van de auto en de familie van de gewonden louter baseert op vermoedens en hypothesen. U hebt geen problemen gehad met de politie voor u Gambia verliet, u bent zelfs geen politie tegengekomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Ook na uw vertrek is de politie u ook nooit komen zoeken bij uw zus, ze heeft zelfs nooit met de politie gesproken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Gevraagd hoe het komt dat de politie nooit bij haar langsging om u te zoeken, legde u uit dat ze in de hoofdstad verbleef en niet in Essau, en dat je daarvoor de rivier moet oversteken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Indien de politie u echt zou zoeken, is het niet aannemelijk dat ze dan niet eens bij uw zus langsgaan om te zien of u bij haar bent, of om te zien of ze weet waar u bent. U zou enkel weten dat de politie u zoekt omdat uw zus de geruchten hierover hoorde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Verder toonde u ook niet aan dat u voor het beweerdelijke ongeval gestraft zou worden met een gevangenisstraf. Immers, u hebt er geen idee van wat de vooropgestelde straf is voor wat u deed, met name dan het rijden zonder rijbewijs. U gaat er van uit dat het een gevangenisstraf zou zijn en geen andere straf omdat u uw land kent (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Verder legde u ook geen enkel document neer om te bewijzen dat u effectief gezocht wordt door de politie van Gambia. U slaagde er met andere woorden niet in om op concrete wijze aan te tonen dat u effectief vervolgd zal worden door de politie.

U hebt er verder ook geen idee van wie de mensen zijn die u aangereden hebt (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U kent hen niet, u kent hun familie niet, u weet enkel dat ze met een voetbal speelden en de weg overstaken. Nochthans waren die personen wel bij bewustzijn nadat het ongeval gebeurde en toen u hen meenam naar het ziekenhuis (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U had op dat moment dus ook zeker de kans om meer te weten te komen over de identiteit van de personen die u verwond had. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog regelmatig contact hebt met uw zus, die in Banjul woont (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Ook met vrienden in Gambia spreekt u

nog af en toe (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Ook in de jaren na de gebeurtenis had u dus de connecties om informatie te vergaren over de identiteit van de personen wie u aanreed, en wiens familie u problemen zou bezorgen. U hebt er verder ook geen idee van of de personen hersteld zijn van hun verwondingen, de geruchten die uw zus hoorde, zouden zo ver niet gegaan zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18).

U werd gevraagd wat er ondertussen nog gebeurd is sinds het ongeval in oktober 2019, u verklaarde dat er veel dingen gebeurd zijn en u niet alles kon uitleggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). U hoorde soms nog over het ongeval van uw zus, uw zus legde uit dat de familie de bestuurder aan het zoeken is, en dat u dus niet kan terugkeren naar Gambia. Uw zus zou dat horen via geruchten, maar ook met die geruchten kon u wederom niet meer informatie geven over deze familie, van de slachtoffers, die u beweerdelijk zou zoeken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Het is wel opmerkelijk dat uw zus dan geruchten zou horen over een familie die de bestuurder van een auto zoekt, maar dan geen enkele andere informatie zou kunnen verkrijgen over die beweerdelijke familie. Dat u gedurende al die jaren geen pogingen ondernomen hebt om meer informatie te verkrijgen over de familie waarmee u beweerdelijk problemen hebt, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de problemen die u vreest te hebben, volledig.

Dat u niets weet over de identiteitsgegevens van de personen die u beweerdelijk aanreed, ondanks bedreigingen van hun familie, is niet verenigbaar met de beweerde ernst van uw vrees.

Daarenboven was u ook strijdig in uw verklaringen met betrekking tot wat u deed nadat het ongeval plaatsvond. In uw verklaringen bij DVZ (vragenlijst) legde u uit dat u het ongeval had veroorzaakt, en dat u dan weggelopen bent van het accident. U hebt dan meteen Gambia verlaten. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS paste u echter deze verklaringen aan door toe te voegen dat u eerste de gewonden naar het ziekenhuis bracht alvorens dat u het land verliet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Deze strijdigheid is van belang omdat u hier ook uw beweerde vrees ten aanzien van de politie op baseert (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Het is immers doordat de auto geparkeerd stond aan het ziekenhuis, en documenten met uw gegevens had, dat de politie zou kunnen weten dat u de verantwoordelijke was voor het ongeval. Verder ook zou het feit dat u de auto achterliet, die dan in beslag genomen werd door de politie, ook de oorzaak zijn van uw beweerde problemen met de eigenaar van de auto. **Dergelijke tegenstrijdigheden met betrekking tot essentiële elementen in uw asielrelaas, doen het CGVS concluderen dat u niet naar waarheid verklaringen hebt afgelegd over uw problemen.**

Op basis van bovenstaande elementen concludeert het CGVS dat u geen aantoonbaar, reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij terugkeer naar Gambia.

Wat betreft de documenten die u neerlegde, hebben deze geen betrekking op de motivering in deze beslissing, daar deze enkel over uw situatie in België gaan.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 5 april 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur" en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij verzoekschrift):

“(...)

3. Artikel 02.05.2019 “*GAMBIA: INTERVIEW MET DE PRESIDENT, ERNSTIGE MENSENRECHTENKWESTIES AANGEBRACHT*” beschikbaar via het online link :

<https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/gambie-entretien-president-graves-problemeslies-droits-humains>

4. Audio artikel 12.11.2018 van RFI Media “*Gambia: wederopbouw van de Gambiaanse gerechtigheid*” beschikbaar via het online link :

<https://www.rfi.fr/fr/emission/20181112-afrique-gambie-reconstruction-justice-adama-barrow>

5. het EASO verslag (van 13.12.2017) over GAMBIA beschikbaar op de website van het CGVS via het link

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_the_gambia_country_focus.pdf

6. *Gambia Criminal Code artikelen 213 en 214*”

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens

de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Gambia te zijn ontvlucht omdat hij in 2019 een auto-ongeval veroorzaakte waarbij twee personen gewond geraakten. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Verzoeker dient, om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald het auto-ongeval dat hij veroorzaakte, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

Waar verzoeker betoogt dat hij dreigt te worden vervolgd door de Gambiaanse autoriteiten en een gevangenisstraf kan krijgen en waar hij wijst op de situatie in de Gambiaanse gevangenissen, alsook waar hij stelt niet over de financiële middelen te beschikken om de schade van het auto-ongeval te vergoeden, dient erop gewezen dat dit alles enkel voortvloeit uit het auto-ongeval dat verzoeker beweert te hebben veroorzaakt. Hij laat geheel na concreet te duiden omwille van welke van de voormelde criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 hij dan zou worden vervolgd. Dergelijk verweer werpt op het voorgaande dan ook geenszins een ander licht.

6.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoekers vrees louter is gebaseerd op vermoedens en hypothesen, temeer daar hij Gambia meteen na het auto-ongeval verliet:

“Uit het geheel van uw verklaringen blijkt immers dat u niet aannemelijk maakt dat u nog een gegronde vrees koestert ten aanzien van de overheid, de eigenaar van de auto, of ten aanzien van de familie van de personen die u aanreed. Het CGVS wijst er ten eerste al op dat u meteen na het ongeval Gambia hebt verlaten, en dat u uw vrees ten aanzien van de politie, de eigenaar van de auto en de familie van de gewonden louter baseert op vermoedens en hypothesen. U hebt geen problemen gehad met de politie voor u Gambia verliet, u bent zelfs geen politie tegengekomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Ook na uw vertrek is de politie u ook nooit komen zoeken bij uw zus, ze heeft zelfs nooit met de politie gesproken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Gevraagd hoe het komt dat de politie nooit bij haar langsging om u te zoeken, legde u uit dat ze in de hoofdstad verbleef en niet in Essau, en dat je daarvoor de rivier moet oversteken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Indien de politie u echt zou zoeken, is het niet aannemelijk dat ze dan niet eens bij uw zus langsgaan om te zien of u bij haar bent, of om te zien of ze weet waar u bent. U zou enkel weten dat de politie u zoekt omdat uw zus de geruchten hierover hoorde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Verder toonde u ook niet aan dat u voor het beweerdelijke ongeval gestraft zou worden met een gevangenisstraf. Immers, u hebt er geen idee van wat de vooropgestelde straf is voor wat u deed, met name dan het rijden zonder rijbewijs. U gaat er van uit dat het een gevangenisstraf zou zijn en geen andere straf omdat u uw land kent (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Verder legde u ook geen enkel document neer om te bewijzen dat u effectief gezocht wordt door de politie van Gambia. U slaagde er met andere woorden niet in om op concrete wijze aan te tonen dat u effectief vervolgd zal worden door de politie.”;

(ii) verzoeker niet weet wie de slachtoffers van het auto-ongeluk waren, hoewel uit zijn verklaringen blijkt dat hij meermaals de kans had om hun identiteit te weten te kunnen komen, temeer daar hij niet weet hoe het heden met hen gesteld is:

“U hebt er verder ook geen idee van wie de mensen zijn die u aangereden hebt (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U kent hen niet, u kent hun familie niet, u weet enkel dat ze met een voetbal speelden en de weg overstaken. Nochthans waren die personen wel bij bewustzijn nadat het ongeval gebeurde en toen u hen meenam naar het ziekenhuis (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U had op dat moment dus ook zeker de kans om meer te weten te komen over de identiteit van de personen die u verwond had. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog regelmatig contact hebt met uw zus, die in Banjul woont (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Ook met vrienden in Gambia spreekt u nog af en toe (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Ook in de jaren na de gebeurtenis had u dus de connecties om informatie te vergaren over de identiteit van de personen wie u aanreed, en wiens familie u problemen zou bezorgen. U hebt er verder ook geen idee van of de personen hersteld zijn van hun verwondingen, de geruchten die uw zus hoorde, zouden zo ver niet gegaan zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18).”;

(iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers zus nog bepaalde geruchten zou vernemen na het auto-ongeluk, doch zonder dat verzoeker enige concrete informatie kan verschaffen:

“U werd gevraagd wat er ondertussen nog gebeurd is sinds het ongeval in oktober 2019, u verklaarde dat er veel dingen gebeurd zijn en u niet alles kon uitleggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). U hoorde soms nog over het ongeval van uw zus, uw zus legde uit dat de familie de bestuurder aan het zoeken is, en dat u dus niet kan terugkeren naar Gambia. Uw zus zou dat horen via geruchten, maar ook met die geruchten kon u wederom niet meer informatie geven over deze familie, van de slachtoffers, die u beweerdelijk zou zoeken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Het is wel opmerkelijk dat uw zus dan geruchten zou horen over een familie die de bestuurder van een auto zoekt, maar dan geen enkele andere informatie zou kunnen verkrijgen over die beweerdelijke familie. Dat u gedurende al die

jaren geen pogingen ondernomen hebt om meer informatie te verkrijgen over de familie waarmee u beweerdelijk problemen hebt, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de problemen die u vreest te hebben, volledig.”;

(iv) verzoekers verklaringen, afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet overeenstemmen met hetgeen hij verklaarde bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen:

“Dat u niets weet over de identiteitsgegevens van de personen die u beweerdelijk aanreed, ondanks bedreigingen van hun familie, is niet verenigbaar met de beweerde ernst van uw vrees. Daarenboven was u ook strijdig in uw verklaringen met betrekkingen tot wat u deed nadat het ongeval plaatsvond. In uw verklaringen bij DVZ (vragenlijst) legde u uit dat u het ongeval had veroorzaakt, en dat u dan weggelopen bent van het accident. U hebt dan meteen Gambia verlaten. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS paste u echter deze verklaringen aan door toe te voegen dat u eerste de gewonden naar het ziekenhuis bracht alvorens dat u het land verliet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Deze strijdigheid is van belang omdat u hier ook uw beweerde vrees ten aanzien van de politie op baseert (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Het is immers doordat de auto geparkeerd stond aan het ziekenhuis, en documenten met uw gegevens had, dat de politie zou kunnen weten dat u de verantwoordelijke was voor het ongeval. Verder ook zou het feit dat u de auto achterliet, die dan in beslag genomen werd door de politie, ook de oorzaak zijn van uw beweerde problemen met de eigenaar van de auto. **Dergelijke tegenstrijdigheden met betrekking tot essentiële elementen in uw asielrelaas, doen het CGVS concluderen dat u niet naar waarheid verklaringen hebt afgelegd over uw problemen.”;**

(v) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen daar zij enkel betrekking hebben op verzoekers situatie in België.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker wijst op een boven zijn hoofd hangende gevangenisstraf, de moeilijke omstandigheden in de Gambiaanse gevangenissen en zijn vrees dat hij de schade van het auto-ongeluk niet zal kunnen vergoeden, dient erop gewezen dat uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het auto-ongeluk dat verzoeker stelt te hebben veroorzaakt. Zijn verwijzing naar allerlei mogelijke gevolgen van dit auto-ongeluk zijn dan ook niet relevant, daar deze enkel voortbouwen op iets dan niet als geloofwaardig werd beschouwd. Waar hij stelt dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken snel gaat en dat aan verzoekers om internationale bescherming wordt gevraagd om hun vluchtrelaas samen te vatten terwijl dit voor hem moeilijk is omwille van zijn beperkte scholingsgraad, dient erop gewezen dat verzoeker niet aantoonde dat zijn lage scholingsgraad zijn intellectuele en cognitieve vermogens zou aantasten. Redelijkerwijze kan ook van een laaggeschoolde persoon worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over de vervolgingsfeiten die hij zelf beweert te hebben meegemaakt; hiervoor is geen schoolse kennis vereist. De *in casu* vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot het al dan niet vervoeren van de slachtoffers van het beweerde auto-ongeluk naar het ziekenhuis kan niet worden uitgeklaard door *post factum* te beweren dat verzoeker niet goed zou zijn in samenvatten. Dit betreft een kernelement van zijn vluchtrelaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker dit ook zou hebben vermeld tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, *quod non*.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker ter terechtzitting verklaarde dat een slachtoffer van het auto-ongeluk overleed, dat hij dit vernam van zijn zus toen hij Gambia verliet en dat hij geen contact meer

heeft met zijn zus. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij niet wist hoe het de slachtoffers van het door hem veroorzaakte auto-ongeluk intussen was vergaan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Aldus spreekt verzoeker zijn eerdere verklaringen tegen, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Gezien het ongeloofwaardig karakter van verzoekers vluchtrelaas, toont hij geenszins aan dat hij in een rampzalige economische situatie zou terechtkomen, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt. Evenmin toont hij aan dat er in Gambia sprake zou zijn van een dermate slechte socio-economische situatie dat deze ertoe zou leiden dat verzoeker in een situatie van dermate verregaande materiële deprivatie terecht zou komen dat hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-6) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gambia zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Gambia actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Gambia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER